



**KEILER
STIVEN**

Min mor var soldat

 STINE BANG  ANDREAS BECK

Junglen er tæt, og det er kun enkelte steder, solens stråler når ned til jorden. Fuglene i træerne siger kurukukuuuu – kurukukuuuu, ligesom de har gjort, siden Jennie gik her første gang.

Hun går efter de andre på stien. Over skulderen har hun geværet. Hun er i uniform. Hun er ikke længere bange for slangerne, som hun var, da hun blev en del af guerillaerne. Dengang var hun 12 år. Nu er hun 19, og det er ved at være tungt at gå. Hun er gravid i niende måned. Hun har det, som om hun skal tisse, så hun får de andre til at stoppe og vente. Men hun skal ikke tisse. Det er fødslen, der er gået i gang.

De ved, at en af regeringens patruljer er lige i nærheden. Hvis de bliver opdaget, bliver de nødt til at kæmpe. Gruppen fortsætter uden Jennie. Hun bliver efterladt midt i junglen blandt insekternes larmen og fuglenes evindelige kurukukuuuu. Fire vagter, en læge og en sygeplejerske bliver tilbage sammen med hende. Hun er i gode hænder, og fødslen går hurtigt.

Pludselig ligger hun med den smukkeste lille dreng i hænderne. Hun kigger på ham, kysser ham og lægger ham til brystet. Men de er nødt til at fortsætte. Regeringssoldaterne er stadig tæt på. Hun hvisker til drengen: "Du hedder Keiler Stiven." Så pakker hun ham ind i en militærskjorte, rejser sig op og begynder at gå igen. Efter et par timer falder hun sammen. De andre løfter hende og Keiler op i en hængeskøjle og bærer dem ud af junglen. Ud til en gård, hvor de er i sikkerhed og kan komme til kræfter.

Der går tre måneder. Så kommer Jennies soldaterkammerater tilbage. Det er blevet tid til at give Keiler fra sig. Der er ikke plads til små børn i soldaterlivet i junglen.

Livet uden mor

Keiler Stiven er som mange børn i Colombia vokset op uden sine forældre. Hans mor, Jennie, kom med i guerilla-hæren, da hun var 12 år. Hendes familie var meget fattig, og hendes far drak for meget og var ikke sød ved hende. Der, hvor hun boede, mødte hun tit soldaterne fra junglen, og de var altid søde og rare. Derfor gik hun med dem. Her fik hun en ny familie. Kommandøren, der var gruppens leder, blev som en far for hende.

Da Keilers mor forlod ham, tog hans bedstemor ham til sig. De to boede alene i Colombias hovedstad, Bogotá. Keiler vidste ikke, hvem hans mor var. Han følte sig forladt og undrede sig over, at hans bedstemor aldrig talte om hans mor. Måske var hun død? Mange tanker gik gennem Keilers hoved. Nogle gange kom hans mor på besøg hos dem. Men hans bedstemor fortalte aldrig, hvem hun var. Keiler troede i flere år, at hun bare var en ven.

Først da Keiler var 7 år, fortalte hans bedstemor, at kvinden, der kom en gang imellem, var hans mor.

GUERRILLA ER ET SPANSK ORD, DER UDTALES: GE-RILJA

Guerillakrig er en særlig måde at føre krig på. Små grupper af oprørere forsøger at vinde en krig ved at lave angreb på statens hær. Oprørsgrupperne har ikke soldater nok til at kæmpe, som man gør i almindelige krige. Derfor lister de sig frem, angriber og skjuler sig i bjerge og jungle.





Keiler er 11 år og går i 5. klasse. Keilers mor hjælper ham med lektierne. Hun går også selv i skole for at indhente alle de år, hun var i junglen. Lige nu knokler hun for at bestå sin studentereksamen.

“Selv om jeg fandt ud af, at jeg havde en mor, så følte jeg mig forladt,” fortæller Keiler. Besøgene var altid korte, og Jennie tog altid tilbage til junglen igen.

Freden

Efter mere end 50 års borgerkrig indgik Colombias regering og oprørsgruppen FARC en fredsftale. Alle guerilla-soldaterne kom ud af junglen og lagde våbnene fra sig. Også Jennie. I den første tid, efter hun havde forladt junglen, talte hun og Keiler ofte i telefon sammen, og sådan lærte de hinanden at kende.

Fire måneder senere kunne Keiler endelig flytte sammen med sin mor. “Da jeg så hende, sagde jeg bare “mor”, og så krammede vi hinanden i lang tid. Det var et kæmpek nus fyldt med kærlighed.



FARC

I Colombia har oprørsgruppen FARC kæmpet mod Colombias regering i mere end 50 år. FARC har kæmpet for, at fattige bønder får ret til at dyrke og eje jord. I Colombia er det nogle få rige mennesker, der ejer stort set al jorden. For at kunne købe våben har FARC tjent penge på at kidnappe folk og sælge narkotika. Derfor er der mange mennesker i Colombia, der er meget vrede på FARC, selv om de også synes, der er for stor ulighed.



Og jeg græd, og hun græd, fordi vi var så lykkelige for at finde hinanden igen.”

Nu bor Keiler og hans mor i en lejr sammen med andre tidligere soldater og deres børn. Her har de boet i et halvt år. De har et lille hus med to rum. I lejren kan både Keiler og hans mor gå i skole, og Keiler har fået mange nye venner.

De voksne er ved at lære ikke at være soldater, men nogle af tingene fra soldaterlivet har de taget med sig. For eksempel spiser alle i lejren sammen i fælleshuset. Det er både morgen, middag og aften.

”Lige da vi mødte hinanden igen, talte vi længe om, hvad der var sket med hende, og hvad der var sket med mig. Og nu bor vi sammen og gør alt det, vi ikke kunne gøre i meget lang tid,” siger Keiler smilende.

Næste dag er det mors dag. En af Keilers venner stikker hovedet ind og spørger, om han snart kommer. Alle børnene skal øve en dans, de skal optræde med for deres mødre. Keiler vinker til sin mor og løber afsted.



HELEVERDENISKOLE.DK/KEILER-STIVEN

Lær mere om FARC og fredsprocessen, og mød nogle af de kvinder, der har kæmpet for FARC. Læs også mere om verdensmål 16 om fred og retfærdighed i Colombia.

16 FRED, RETFÆRDIGHED OG
STÆRKE INSTITUTIONER

